

EFFE BOMEN

Dick de Jong

Bij toeval kwam ik op een website terecht van een Ministerie (welk Ministerie stond er niet bij!!), met informatie over de Atlas Leefomgeving... Daar las ik de kreet 'geurhinder'. En daarin gaat het over de last die mensen hebben als ze dicht bij een boerderij wonen. Dan gaat het om de negatieve kant van het ruiken. Er is gelukkig ook een positieve kant. Pas gemaaid gras, na een regenbui, het interieur van een nieuwe net uit de showroom komende auto. In de boenwas gezette meubels, vers brood van de bakker en nog veel meer. Onlangs las ik in de krant iets over een geurtunnel en over de behoefte aan een museum voor de geur... Verderop neem ik u daar graag in mee.



Geurhinder...

Wat door de een (bijvoorbeeld een stede-ling) als een buitenge-woon vieze aangele-geheid wordt be-schouwd, is voor de ander (een boer) on-derdeel van zijn pro-ductieproces, waar-mee hij een eerlijke boterham hoopt te ver-dienen. 't Kan verke-ren, zei Bredero al.

SOCIALE MEDIA

Een van de manieren om bekendheid te verwerven is het gebruik maken van de sociale media. Hoewel we van die mogelijkheid al gebruik maakten, hebben we enige tijd terug de afspraken nog eens opnieuw doorgenomen. Omdat er een nieuwe vrijwilliger is die dit ter hand heeft genomen. Dit is Eline van der Giessen, die met regelmaat nieuwsfeiten (en als die er niet zijn andere museuminformatie) op facebook en op instagram plaatst.

Anja Hollaar en Liesbeth Leenman zorgen voor foto's van alles wat vermeldenswaard is en als er aan iets bijzonders behoefte is zoekt Dick de Jong in het uitgebreide fotoarchief. Kort voor Koningsdag werd dit prinsbordje geplaatst.





Langzaam komt de functie van trouwlocatie weer op gang. Door de coronapandemie lag deze activiteit in het museum helemaal stil, maar 'de loop' begint er weer in te komen. Vandaar dat op de foto hierboven alles in gereedheid gebracht staat voor de ontvangst van een select gezelschap huwelijksgasten. En ook het museum is er gereed voor: na het vertrek van Ineke de Leeuw (die naar elders verhuist) worden de groepsreserveringen ingaande 1 juni 2024 ter hand genomen door Roel Gort.

DIT MAG NOOIT WEG

Edith van der Hoogt-Drinkwaard

Er zijn diverse redenen te noemen om een museumbezoek af te leggen. Wat mij betreft biedt het zien van zeldzame, kostbare of mooie dingen een moment van ontspanning en rust. Als het oude gebruiksvoorwerpen of pronkstukken betreft zoals in ons museum De Koperen Knop te vinden zijn, verplaats ik mij in gedachten naar vroegere tijden en probeer ik me de eerste eigenaars van die spullen voor te stellen. Wat betekende het object voor hem of haar? Gezien het feit dat ze de tand des tijds in goede staat hebben doorstaan ga ik ervan uit dat het een dierbaar bezit voor hen vormde. Op die manier zijn in de loop der eeuwen gebruiksvoorwerpen, schilderijen, meubels, sieraden, etc. uiteindelijk als museumstuk geëindigd, terwijl dat in eerste instantie niet de intentie van de eigenaar was, maar het is fijn dat wij er op die manier ook van kunnen genieten.

Wat mooi is wil je bewaren voor jezelf, maar soms ook voor de generaties na jou! En die constatering vormt de aanleiding voor het starten van een nieuwe rubriek in Beknopt, waarvoor wij de medewerking van de lezers van Beknopt vragen. Immers, wij hebben ongetwijfeld allemaal wel iets in huis waarvan wij zeggen 'dat mag nooit weg' en waar wellicht ook een verhaal aan vast zit. Voor mij gaat dat in ieder geval op.

Het zou leuk zijn als de rubriek door de lezers wordt gevuld met een beschrijving en een foto van iets wat hen dierbaar is en om misverstanden te voorkomen: het hoeft echt geen kostbaar iets te zijn, kunst of kitsch, oud of nieuw, het doet er niet toe, het gaat erom dat het van onschatbare waarde voor jezelf is. Trouwens het mag ook een item zijn wat veel voor je betekent uit de museumcollectie. Momenteel is men druk bezig om de museumstukken zoveel en goed mogelijk te documenteren, dus de achtergrond van jouw lievelingsstuk is daardoor ook gemakkelijk op te vragen

Ik bijt deze keer graag de spits af met mijn onderstaande bijdrage voor de nieuwe rubriek en hoop dat er velen zullen volgen. Dit mag nooit weg!

Ruim 45 jaar geleden trouwde ik met Ad en hij met mij! Ik was een moederskind dat tot mijn huwelijk, maar ook daarna alles met haar deelde. Zij hield van mooie dingen en die liefde bracht zij op mij over. Zo was er in mijn ouderlijk huis een gekleurde Delftse vaas, vervaardigd door de Porcelyne Fles, de originele producent van Delfts Blauw sinds 1653, die wij allebei prachtig vonden. En gezien onze uitzonderlijke band lag het voor de hand dat ik die vaas bij mijn huwelijk meekreeg. De vaas kreeg een opvallende plek in ons huis en vormde daarmee de eerste aanzet voor mijn 'thuisgevoel'.

Echter het noodlot sloeg al snel toe, op een dag vonden wij de vaas in wel honderd stukken, waarschijnlijk veroorzaakt door een al te uitbundige speelpartij van onze drie poezen. Met pijn in het hart, maar met als troost het gezegde 'scherven brengen geluk' veegden we de brokstukken bij elkaar. Hoewel het hopeloos leek om een lijmpoging te wagen - de schade was te groot - kon ik geen afstand doen van de restanten. Echter geruime tijd later bleek dat hopeloze gevallen soms toch een tweede kans verdienen. Op een dag gingen wij naar Dordrecht en ontmoeten daar een van origine Belgische brocantehandelaar die ook als porseleinschilder en -restaurateur had gewerkt. Het was een aardige man, met een naar mijn idee enigszins bohemienachtige levensstijl. De hippietijd lag nog niet ver achter ons. Hij vertelde dat hij binnenkort vader zou worden en om die reden was hij neergestreken in Dordrecht. Zijn voornaam ben ik vergeten, maar zijn achternaam was D'Hondt.



Waarom ik deze persoonlijke informatie in mijn verhaal verwerk heeft een reden. Zijn ontboezeming over zijn vroegere professie van porseleinrestaurateur vormde voor ons aanleiding om de scherven van – wat eens een mooie vaas was geweest – ter sprake te brengen. Wij vroegen ons af of hij de vaas weer tot leven zou kunnen wekken, het leek ons een onmogelijke opgave, maar wij spraken toch af dat wij terug zouden komen met de scherven. Een week later ontmoetten wij de heer D'Hondt opnieuw, de scherven hadden wij in een deken verpakt en de reactie was even verwonderlijk als verbazingwekkend.

De exacte leeftijd van de vaas is niet bekend; maar deze zal toch zeker meer dan honderd jaar zijn.



De porseleinkunstenaar, want dat bleek hij later toch echt te zijn, bekeek de restanten enkele minuten in stilte en vertelde ons toen dat hij de klus wel zou kunnen klaren voor duizend gulden, een niet gering bedrag in die tijd en gezien de onzekere uitkomst en zijn bohemienachtige voorkomen was het voor ons toch een enigszins riskante onderneming. Wij besloten het er toch op te wagen. Na ongeveer twee weken meldde hij dat de vaas kon worden opgehaald en werden onze stoutste verwachtingen overtroffen. De brokstukken waren op wonderbaarlijke wijze samengesmolten en de vaas was in oude luister hersteld. Het leerde ons dat je nooit op uiterlijkheden moet afgaan en vertrouwen moet hebben in aardige mensen! Wij waren heel erg blij met het eindresultaat en mijn moeder vond het een wonder. Wij genieten dankzij de porseleinkunstenaar nog elke dag van haar dierbare geschenk aan ons!

WIE NEEMT HET STOKJE OVER EN SCHRIJFT OF VERTELT EEN VERHAAL VOOR EEN VAN DE VOLGENDE EDITIES VAN BEKNOPT? publiciteit@koperenknop.nl

WAT RUIK IK?

Waarom is er niet een museum voor geuren, vroeg Andy Warhol zich in 1975 af terwijl hij over de vluchtigheid van geur mijmerde. De kunstenaar had een grote voorliefde voor parfum, maar ook voor de geuren van steden en plekken zoals die van New York, treinsporen en zijn favoriete boekwinkel. Hoe vluchtig en weerloos een geur daadwerkelijk is blijkt uit de BBC documen-

taire Bottling the memory (2011), waarin parfumeur Christopher Brosius speurt naar de 'originale' geur van Londen. Brosius loopt door de stad, snuffelt aan bekleding van bussen en taxi's om al snel droevig te constateren dat veel authentieke geuren zijn uitgestorven. De vieze, zwarte diesel uit de bussen in de binnenstad is weg, de leren bekleding in de Londense taxi's verdwenen, een pub waar de geur van bier wordt verweven met die van sigaretten, onvindbaar.

Geur in musea is niet nieuw. Door de jaren heen zijn er al meerdere geurkunstwerken geëxposeerd, de bekendste is waarschijnlijk nog altijd Pindakaasvloer van Wim T. Schippers (voor het eerst uitgesmeerd in 1969). Inmiddels lijkt geur steeds vaker te worden toegevoegd aan een collectie of tentoonstelling. In het Natuurhistorisch Museum in Rotterdam kon ik onlangs bunnings, vleermuis en de haven ruiken, in Het Scheepvaartmuseum is aan de tentoonstelling Amsterdam Havenstad de geur van steenkool, cacao, hout en peper toegevoegd.

Daarvoor is een tunnel gemaakt met een blaassysteem. De tunnel is opzettelijk donker. Geuren blijken een krachtige tijdmachine, ze transporteren ons direct naar een andere plek en tijd. Eerst denk je Palmolive-shampoo te ruiken, na een paar stappen zit ik op de achterbank van een oude Kadett met een pakje Tjolk.

Zo is er bij elke stap een nieuwe geurbeleving, zestien verschillende in totaal. Eucalyptus, zweetvoeten, lijm, drop, jeneverbes, munt, pijptabak, rottende acrylverf. Associaties bij een geur worden bepaald door een magische mix van onder meer cultuur, eerdere ervaringen en de context waarin je de geur ruikt. Met andere woorden: we kunnen dezelfde geurmoleculen ruiken, maar zullen nooit precies hetzelfde ervaren.

TUSSENDOOR



Ook dit is vorm van cybercriminaliteit... Helaas hebben we hier in het museum ook mee te maken. Energiemaatschappijen, die proberen een 'goedkoop' contract te slijten of advertentiewerfers van tijdschriften, die je denken te kunnen vertellen dat je een paar weken terug een advertentie hebt toegezegd. Oppassen dus!

Links: een opvoeder is een stakker die in het duister tast.

SUPPOOST ZIJN

Elke keer dat Museum De Koperen Knop voor het publiek open is, zijn er drie vrijwilligers voor het invullen van de vaste diensten: museumcafé, algemeen toezicht en baliedienst. Degenen die deze functies vervullen worden suppoosten genoemd. Dat is eigenlijk onjuist. Alleen degene die dienstdoet voor algemeen toezicht verricht is suppoost. Van Dale schrijft: 'beambte die toezicht moet houden in voor het publiek toegankelijke plaatsen, zoals musea, dierentuinen enz.' Een zaalwachter dus eigenlijk. De benaming komt uit het Frans: suppoost, een dienaar.

Elk van deze drie vaste functionarissen hebben hun eigen taken en moeten elkaar indien nodig ook bijstaan. Om welke taken het gaat staat uitgebreid beschreven in het suppoostenhandboek. Daarin staan de belangrijkste zaken, maar ook dingen waarvan je zou verwachten die daarin niet opgeschreven zouden hoeven worden. Maar bedenk dan wel dat er meer dan 40 mensen met elkaar om beurten die diensten vervullen. En dan is het best belangrijk dat er gelijkgericht worden gehandeld. Want het bezoekerspubliek verwacht een bedrijfsmatige benadering van de museummensen. De Koperen Knop heeft namelijk een bedrijfsmatige uitstaling. Dat is ook de basis van het succes dat we nu al bijna 35 jaar mogen ervaren.

**ER ZIJN MEER VRIJWILLIGERS NODIG...
IN ALLERLEI FUNCTIES.**

ZOEKT U MEE?



WAT WORDT VERWACHT

8 JUNI 2024
SNIPPERDAG

Van 11 tot 15 uur van alles
doen en beleven met, rond
en over papier...

JE KOMT TOCH OOK



PAPIER HIER

Papier in vouwkunst, knipkunst, papier-maché en collages. Informatie en educatie. Met tijdlijn papiergeschiedenis. Scholenwedstrijd papierstechniek. En uitdagende workshops, zoals papier snijden en vouwen en meer.

25.05.2024 t/m 31.08.2024



VOGELS IN TREK

Vogels in soorten en maten. Met schilderijen, foto's en moderne kunst. Ook educatie en informatie: welke vogels er wonen en passeren. Waar ze heen trekken en waarom. Hoe ze de weg weten en zo lang kunnen vliegen.

14.09.2024 t/m 16.11.2024





KERSTGROEPEN

Een unieke en verrassende verzameling groepen en ook wat stallen van figuren uit het Bijbelverhaal rond de geboorte van Jezus. Een kerstexpositie voor het hele gezin, rond de genoeglijke decembermaand.

30.11.2024 t/m 18.01.2025



Meer informatie staat op de website van het museum: www.koperenknop.nl. Ook de bij een expositie georganiseerde extra activiteiten worden hier vermeld.

UIT HET MUSEUM



Met vereende krachten wordt de theetuin in gereedheid gebracht om weer open te gaan.



Elke woensdagmiddag is de onderhoudsploeg paraat, want er is altijd veel werk te doen. Grasmaaien, het erf glad houden, schilderwerk, iets repareren, wat verplaatsen, schenkingen conserveren en noem maar op.

En ondanks deze regelmatige drukte is er ook bijkomend werk. De wat erg modern ogende erfverlichting is intussen vervangen door beter bij een boerenerf passende soort.

En natuurlijk wordt er buiten de woensdagmiddag tussendoor ook het nodige gedaan. Wat verplaatsen, een kapot gevallen dakraam dichten, een rioolpijp ontstoppen, even iets ophangen, een slot repareren. Gelukkig zijn er ook onder de suppoosten enkele mensen die graag een handje uitsteken.



Het aantal schenkingen dat het museum ten deel valt is dit jaar groter dan ooit. In de in eerste instantie wat onogenlijke stapel hierboven trof het museum heel mooi textiel aan.

Alles wat binnenkomt wordt nauwkeurig onderzocht op ongerechtigheden en dergelijke. Daarna wordt besloten of het past in de collectie en als het antwoord hierop ja is, volgt de registratie. Op veel maandagmorgens is de werkgroep algemene collectie actief en bijna elke donderdagmorgen de textielcommissie.



Sinds kort is Anita Struik actief lid van de depotwerkgroep.



Op verzoek van Museum Het Hamelhuis in Gorcum is de textielcollectie overcompleet materiaal aan het verzamelen. Dat wordt straks daar tentoongesteld in de linnenkast. Op die manier helpen musea elkaar. Binnenkort gaat een linnenpers naar het Museum in Arkel.



**QUOTE: JE WORDT NIET RIJK VAN GELD KRIJGEN;
WEL VAN GELD NIET UITGEVEN.**

COLOFON:

Redactie : Dick de Jong.
Assistentie : Alida Ambachtsheer, Edith van der Hoogt-Drinkwaard, Anne-Marie Verhagen en anderen.
Foto's : Alida Ambachtsheer, Dick de Jong, Ewoud Klop, John Tomey en anderen.

Voor deze uitgave zijn o.m. teksten van derden gebruikt. Als iemand meent dat hierbij de kopierechten zijn geschaad kan er contact worden opgenomen met de redactie.

AFMELDEN VOOR ONTVANGST: DIRECTIESECRETARIAAT@KOPERENKNOP.NL

MUSEUM DE KOPEREN KNOP
het cultureel en historisch
centrum in de ablasserwaard



Binnendams 6 | 3373 AD Hardinxveld-Giessendam | 0184-611366
Directeur: Koos van Veen | www.koperenknop.nl | koperenknop@koperenknop.nl
bank nl93rabo0395001005 | open: di t/m vr 13-17 uur en za 11-17 uur groepen afspraak

